

Claude Mauriac opětⁱ rozdal karty pro společnouⁱⁱ hru fikce a dikce. Změnil tak hranice mezi současnouⁱⁱⁱ oblastí rétoriky a poetiky. Díky nárokům aliteratury vytváří nedefinovatelný námět, od kterého se tvoří zcela novým způsobem - deníkopisná vazba^{iv} - a způsobem pochybným^v - vnitřní a neviditelný dialog -. Podnět k psaní díla *Le Temps immobile* (Nehybný čas - pozn. překl.) je zřejmý rovněž i v jeho žurnalistických dílech.

Jinak součástí oslavy stého výročí je také uvědomění si existence dědictví a úvaha o jeho šíření. Za této výjimečné situace tedy spojení Françoise a Clauda vytváří složitý vztah formovaný nesouvislostí a^{vi} spojitostí, který si zaslouhuje být brán v potaz. A pokud se Claude Mauriac také řadí ke svým nestálým^{vii} současníkům patřícím k představitelům Nového románu, pokud může být jeho dílo čteno ve světle jejich odmítnutí a nároků, oduševnělá ctižádost^{viii}, která jej pobízí, bezpochyby pronikla do přítomnosti jedinečnou a jasnou cestou, a poznamená příští generaci nebo generace.

Je tedy na nás umístit Clauda Mauriaca do naší doby a zároveň vzdát úctu příkladnosti jeho zkušeností^{ix}, ať už je žánr, kterému se věnuje toto sympóziium, jakýkoli^x. A rovněž by si toto sympóziium chtělo vyslechnout „vnitřní“ dialog mezi Claudem Mauriacem a několika současnými autory románů.

ⁱ jinak

ⁱⁱ Ne, pro každou z nich

ⁱⁱⁱ Tehdejší/ soudobou

^{iv} Opravdu montáž

^v Ne, zde je „neobvyklý/ nevídaný předmět/ téma“

^{vi} j

^{vii} Ne, do proudu

^{viii} Oduševnělost dobře, ale zde ambici nechat, nebo „snaha/ úsilí o odušev.“

^{ix} Lépe tvorby

^x Správně „žánr jakýkoli“, ale sympóziium se věnuje= zaměřuje na to „umístění a vzdání úcty“ – opravte si syntax